

Egy egyedülálló egyházak közötti összefogás nyomában

Miskolci Ökumenikus Egyetemi Lelkészség

Beszélgetés a Lelkészség munkatársaival a hitéletről, munkájukról, mindennapjaikról.

Antal Ágnes Jozefa: *Kik a Miskolci Ökumenikus Egyetemi Lelkészség képviselői, s mit kell róluk, önmagukról tudni?*

Skublics Máté: Budapesten születtem, 21 éves koromban jelentkeztem egy nemzetközi papképzésre, aminek az volt az egyik kitétele, hogy nem én dönthetem el, hogy hova megyek, hogy hol lesz magam a képzés, hanem tulajdonképpen kisorsoltak. New Jersey-be kerültem, ott tanultam és szenteltek pappá 32 évesen. Tehát összesen 11 éves volt a képzés, melynek része volt egy missziós időszak, amit a Csendes-óceáni szigetvilágban töltöttem. 2009-ben, a pappá szentelésem után kezdtem el dolgozni a Newark New Jersey egyházmezejében. Négy évet voltam ott egy plébánián káplán, és utána küldtek ide Miskolcra, mint missziós papot. Tehát én még mindig ahhoz az egyházmegyéhez tartozom, a Ternyák Érsek úr kérésére a belvárosban egy missziós közösségnek vagyok a lelkipásztora, melynek célja, hogy

elérje azokat az embereket, akik nem járnak templomba. Ez a misszióm 2013 óta tart.

2015 decemberében kért meg Érsekatyá, hogy vállaljam el az Egyetemi Lelkészséget is. Akkor már három éve nem volt római katolikus részről lelkész itt az egyetemen, és a Szent Ferenc kishőveire, akik itt a lelkészségi asszisztensi

feladatokat látják el, nagyon érezték ennek a hiányát, és kérték az érsekatyát, hogy nevezzen ki valakit. Én elvállaltam, azt gondoltam, hogy az a kevés is, amit tudok adni, a semminél több és jobb, és azóta itt is dolgozom, mint harmadik munkahelyemen. Így a városi misszió, a plébániái munka és az egyetemi lelkészség hármásában teljesedik ki lelkipásztori munkám.

Tarackózi Mónika: Magyarországon születtem, ez azért fontos számomra, mert a másik felem – a férjem – Kárpátalján született, és ez az én történetemet teljesen meghatározza. Sárospatakon végeztem a teológiát, ott ismertem meg a férjemet, s ott alapítottunk családot.

Ha magamat kell valahol röviden bemutatni, akkor már régóta három szóval tudom magamat jellemezni: anya vagyok, pásztor és írástudó. Az életemben az elsődleges még lelkipásztorként is a hét gyermekünk. Ezt tarom a leginkább alapvetőnek az életem-

Skublics Máté

Taracköziné Nemes Mónika

ben. Ez a legfontosabb szolgálatom. Pásztornak érzem magam és nem lelkésznek, s ezt tudatosan használom, mert én hiszek a krisztusi pásztorolásban. Azért nevezem magamat írástudónak, mert van egy grafológusi végzettségem is. Istentől kaptam egy olyan küldetést, hogy a grafológiával együtt tudjam segíteni azokat, akik keresnek valamit vagy valakit, válaszokat életük lelket próbáló, nehéz pillanataiban.

A mi történetünk, Gerzsonnal gyakorlatilag hol az országhatár egyik, hol a másik oldalán zajlott. A szolgálatainkat itt kezdtük Magyarországon, majd egy határozott hívásra visszamentünk Kárpátaljára öt évre, majd Miskolcon hét évet töltöttünk. Aztán szabad akaratból és nagyon nagy örömmel visszamentünk Munkácsra, ahol hét évet töltöttünk, és sajnos, de mégis Isten tudtával, akaratával és engedélyével, óriási váltás történt az életünkben, mert nem szolgálhattunk tovább ott magyar állampolgárként, s egyértelmű volt, hogy vissza kell jönnünk Magyarországra. Hiszek abban, hogy Isten akaratával kerültünk ide az Egyetemi Lelkészségre, s fontos, hogy nem lelkészként, hanem pásztorként igyekszem hiteles étellel a fiatalok közé vinni valamit, ami fontos számomra és a hitemből fakad.

Taracközi Gerzson

Taracközi Gerzson: Sárospatakon tanulhattam én is a teológiát, előtte gáz-technikusként dolgoztam Ukrajnában, Beregszász városában. A teológiai tanulmányok alatt ismertem meg Mónikát, és a tanulmányok utolsó évében össze is házasodtunk. A pásztori szolgálatokat tekintve Beregszászon szolgáltam először, majd Miskolc, Munkács, s most újra Miskolc követte. Én is pásztornak vallom magam. Nagyon szeretem az embereket, a fiatalokat, és megpróbálok mindenkit szeretni és köztük lenni, s amiben tudok, abban melettük lenni. Isten szeretetét képviselni feljűk. Kárpátalján születtem, az egykori Szovjetunió területén, egy olyan településen, ami korábban Magyarország volt.

A. Á. J.: *Az olvasható a honlapon az Ökumenikus Egyetemi Lelkészségről, hogy négy nagyobb történelmi felekezet összefogásával valósul meg a mindennapi munka. Hogyan alakult ki ez az összefogás és mi hozta létre a szervezetet? Mi volt az indító gondolata?*

T. G.: A Miskolci Egyetemi Lelkészséggel kapcsolatosan nekem előtörténetem is van, mert az első miskolci szolgálatom ideje alatt kezdett el alakulni, formálódni. Az egyházkerület részéről az első idő-

szakban én voltam kiküldve, hogy nézzem meg, mi folyik itt, illetve térképezzem fel, hogy az egyház mennyire vehet, tud ebben részt venni. Kezdetben bibliaórákat tartottak a fiataloknak, s akkor fogalmazódott meg a gondolat, hogy ne csak alkalmi jelleggel folyjék a hitélet, a hitéleti nevelés az egyetemen, hanem legyen ennek is egy kerete az egyetem vezetésének tudtával, akaratával és jóváhagyásával. Az első, amit meghatároztak, hogy az ökumenizmus jegyében szervezzük az életet. Ne csak egy-egy felekezet jelenjen meg, hanem próbáljuk azt az egységet itt is megteremteni, amit Krisztustól kaptunk. Ennek a gondolatnak a szellemében indult el a pásztorokodásunk Patkó Gyula rektor úr jóváhagyásával, aki rendkívül nyitottan fogadta megkeresésünket, bár a karok felől volt itt-ott némi ellenérzés, de ezek mára már elhalványodtak. Azt is tudni kell, hogy a felekezetek korábban is jelen voltak az egyetemen, csak nem ilyen hivatalos formában, hanem mindenki a maga hívét próbálta pásztorolni.

Első perctől volt bennünk egyféle küldetéstudat, szerettük volna pásztorolni, gondozni, támogatni azokat a fiatalokat, akik az egyetemre kerültek tanulni, mert ez egy nem könnyű időszak, életszakasza az ember életének. Talán ez volt az egyik fő gondolat, ami mozgatta a megalakulást. Én nagyon örülök annak, hogy az ökumenikus lelkészségünk egyedülálló az országban. Minden egyetemen bent van az egyház külön-külön a felekezeteivel, de hogy a hitéleti tanítás egy ökumenikus lelkészség keretei között, négy nagy történelmi egyház felekezeteinek közös munkájával valósuljon meg, máshol nincs.

S. M.: Annyit tennék még hozzá, hogy maga a lelkipásztori tevékenység az egyik meghatározó pillére a Lelkészségnek. Mindig azt szoktam mondani, hogy a lelkipásztori tevékenység két sínen

fut: egyik sín azoknak a pásztorolása, akik jönnek, akiknek van valamiféle hite, akik gyülekeznek és érzik maguknak. Aztán van egy evangelizációs sín, ami azt jelenti, hogy tanúságot teszünk mindazoknak, akik még nem, vagy sohasem fogják az egyház tagjának érezni maguknak. De az ő irányukba is tanúszkodunk a hitünkről, Krisztusról. Különösen manapság válik egyre fontosabbá az utóbbi, hiszen egyre nagyobb az aránya azoknak, akik keveset vagy alig-alig találkoztak az egyházzal az életükben, s mi ő értük is vagyunk itt.

A. Á. J.: *Evangelizáció és pasztoráció: mi pontosan a Lelkésztség célja? Van-e benne több gondolat, mint a két nagy sín, ahogy már azt korábban említették?*

T. G.: A tanúságtétel és a szeretet, ez a két fogalom nagyjából mindent lefed.

T. M.: Ennél nagyobb cél nemigen van: Isten szeretetének átadása, közvetítése az emberek, fiatalok felé. Az embereket visszaterelni abba az atyai ölelésbe, amiből valahol valamikor elindultak. Isten minden egyes életet és mindenkit az atyai házból indított el, csak lehet, hogy útközben valahol eltéved, vagy eltakarják előle ezt az isteni szeretetet, de az isteni, atyai ház mindenkit visszavár. S azt gondolom, hogy ennél nagyobb célja még az Egyetemi Lelkésztségnek sincs. Ez a cél: visszakerülni.

S. M.: Még hozzátenném, hogy ennek a célnak – a pasztorációnak és az evangelizációnak – vannak különböző megnyilvánulási formái. A cél érdekében az ember adhat tanítást, vagy összegyűlhet énekelni és dicsőíteni Istent, vagy imádkozni, könyörögni stb. Megtapasztaljuk a Krisztusban hívők közösségét és megtapasztaljuk az egységet, a közösséget.

T. M.: Tulajdonképpen a célunk, hogy senki sem maradjon egy segítő ember nélkül. Azt gondolom,

hogy a mai egyetemisták egy talajvesztett, bizonytalan állapotban élnek mindennapjaikat, s igen is fontos az, hogy legyen egy segítő társuk. S ha ezt egyetlen ember életében is mi betöltöttük, akkor azt gondolom, hogy érdemes volt a munkánk.

A. Á. J.: *Milyen eszközök állnak rendelkezésre ahhoz, hogy be lehessen vonni a fiatalokat ezekben a folyamatokba, a hitéletbe? Van-e egyetemi előadás vagy estek, vagy szakkollégium? S milyen más módok vannak még esetleg ezeken kívül arra, hogy tényleg tanítsuk meg ismételten visszatérni az atyai házba a felnövekvő fiatalokat, fiatal felnőtteket?*

S. M.: Hát két kredit az sokat segít! De félretéve a tréfát, ebben a félévben harmadszorra tartok előadásorozatot, ami szabadon választható kurzus, *II. János Pál keresztény antropológiája* címmel. Lényegében a Pápa szerdai audienca katekéziseinek a tanításait próbálom elolvasatni és magyarázni a hallgatónak, akik jelentkeznek. Aminek a lényege, ahogy II. János Pál is nevezte: a test teológiája. Szó esik benne a szexualitásról, annak az értelméről, az Isten eredeti tervéről az emberrel, a hivatásunkról

a mennyországban, és a kettő között, amit itt megélünk a földön, s hogy abban mi a szerepe a házasságnak és a nőtlenségnek. Ezt a kurzust most harmadszor tartom, ahol most van a legkevesebb hallgató, de ők nagyon érdeklődők. Jövő félévben szeretnék tartani egy jóval általánosabb kurzust: *Bevezetés a kereszténységbe* címmel. Ezek a kurzusok az egyik módja a bevonásnak, ami nagyon jó eszköz ahhoz, hogy találkozzunk olyan hallgatókkal, akik nem feltétlenül sétálnak be a lelkeyszűzre maguktól. Mert van egy hallgatói kör, akik keresik az együttléti lehetőségeit más keresztény emberekkel, hívőkkel, szeretnének imádkozni, dicsőíteni vagy akár lelki gondozást kapni valakitől. S vannak nagyon is sokan olyanok, akik ezt a lehetőséget aktívan nem keresik, de a tapasztalat azt mutatja, hogy az ilyen fiatalok közül is jön néhány hallgató, akit a tárgy maga érdekel, de ő maga nem áll közel a kereszténységhez. S az órán, a tananyagon keresztül meg tudjuk őket is szólítani. S ezért igyekszem bátorítani a lelkeyszűzsakat is, hogy ők is indítsanak kurzust.

T. G.: A programok a másik nagyobb eszköze az egyetemi lelkeyszűz-

Szólj be a papnak!

ségnek, amin keresztül megpróbál jelen lenni és a jelenlétét nyitottá tenni. Ezek egyrészt kapcsolódnak az egyházi ünnepekörökhöz, most is például az adventi időszakban az adventi alkalmakat próbáljuk úgy összehozni, hogy az egy nyitott és találkozásokkal teli lehetőség legyen. Másik típusú próbálkozás például a *Szólj be a papnak! programunk*. Egy nem lelkeszési terepen, hanem az egyik egyetemisták által kedvelt klubban jelentünk meg, ahol lehetőséget kaptak arra, hogy feltegyék a kérdéseiket, mégpedig tabuk nélkül.

S most is, mint mindig, keresünk az utakat, az újabb lehetőségeket, ötleteket. Úgy látom, hogy ezek az eszközök kipróbálásra várnak, s megvalósítás, használat után látjuk majd, hogy melyikre nyitottak vagy melyikre nem a hallgatók, a fiatalok.

S. M.: Kétféle irányzat van, ha távolabbról nézünk rá a lehetőségeinkre: vagy meghívjuk divatos szóval mondva a célcsoportot egy-egy eseményre, vagy mi magunk megyünk oda, ahol ők vannak. *A Szólj be a papnak!* pontosan valahol e kettő között volt. Meghívtuk az embereket egy olyan környezetbe, ahol tulajdonképpen megtalálhatóak a szabadidejükben, a kocsmába.

Nagyon jó tapasztalat a sportnap, például, amikor bementünk a hallgatók közé és minden asztalnál külön-külön elkezdtem beszélgetni az asztalnál ülőkkel. Érdekes volt a nyitottságuk, az, hogy ez a kötetlen forma egy sör és egy bogrács mellett kint a mezőn mekkora fórumot nyitott a számukra, ami tele volt kíváncsisággal, kérdésekkel, úgy, hogy ezeket a kérdéseket fel is merték tenni.

Hogy melyik módszert is választjuk, az attól függ, hogy kiket akarunk megszólítani, megcélozni, de mindenképpen az a lényeg, hogy odamenjünk, ahol a fiatalok vannak. Olyan nagyrendezvény

Szervezők

jöhet például számításba, mint a Miskolci Egyetemi Napok, ahová rendszeresen kitelepülünk, itt lehet velünk beszélgetni, játszani, kérdezni illetve megismerkedni a hitélettel. Ez egy kitűnő alkalom, hogy találkozzunk a hallgatókkal a saját, megszokott közegükben, azonban egyetlen pillanatra sem szabad megfeledkezünk arról, hogy itt elsősorban nem Jézust vagy az egyházat keresik, nem mi, hanem a fellépő zenekarok a fontosak számukra. De ott van a másik lehetőség is, amikor meghívjuk őket magunkhoz imádkozni. Tavaly például adománybolt akciót szerveztünk, ahol szinte a teljes egyetemet megtudtuk mozdítani. A lényege az volt, hogy minden olyan tárgyat be lehetett hozni, ami még jó állapotú, de már otthon nem használják. S ezeket a tárgyakat az egyetem aulájában eladásra bocsátottuk, s a befolyt pénzeszeget a Beregszászi Rákóczi Ferenc Főiskolának adományoztuk. S így mindenki megmozdult, az egyik egyetem segítette a másikat. És ehhez nem kellett sok, csupán egy kicsi szervezés, mindenki annyit tett bele, amennyit tudott.

T. M.: Az eszközeinket tekintve a legfontosabbak mi magunk vagyunk, hiszen amikor Jézus a Bibliai szövegek szerint elküldte a tanítványait a világ égtájai szerint, hogy prédikáljanak, ők is mezítlá-

basan indultak útnak a nép közé, mivel nem mindig tudunk pénzt vinni magunkkal a tarisznyában, vagy élelmet egy kosárban. Ebben a világban Krisztust képviselni, és odalépni valakihez, és Isten szeretetét közvetíteni valaki számára, csak egy másik ember képes. Azt gondolom, hogy az egyetemi lelkeszésnek a legfontosabb eszköze a *pásztorság*, s annak tudata, hogy ezek mi magunk is lehetünk vagy akárki más, tulajdonképpen, hogy ki, az mindegy, csak legyen kiküldött tanítvány, és lépjen oda az emberhez. Erről beszélt Máté, hogy kimegyünk, vagy behívjuk az mindegy, de egy emberi kapcsolatot nyitunk meg, ahol szabadon szárnyalhat a lélek, nincs benne ítélezés, nincs benne fekete-fehér, hanem egy másik lélek van, akihez küldött. Ez a missziói parancs: „*menjete el, tegyetek tanítványokká, úgy ahogy én csináltam.*”

T. G.: Azok a fiatalok, akik aktívan bekapcsolódnak ennek a közösségnek az életébe, ők maguk is közvetítőkké válnak. Tehát ők lesznek azok, akik a legközelebb vannak azokhoz, akikhez küldetünk. Ilyen szempontból nyitott ajtókra találunk, és a hallgatók saját környezetükben tovább tudják ezeket a közösségi gondolatokat vagy életérzéseket adni, s nekünk az a feladatunk, hogy ebben segítsük, támogassuk őket.

S. M.: Az egyik legújabb fejlemény, hogy megszerveztünk egy angol nyelvű kört, hiszen a külföldi hallgatók egyre többen vannak itt az egyetemen. Minden vasárnap van egy angol nyelvű istentisztelet itt a lelkészszégi helyiségben, és december 10-től (katolikus) misét is indítunk. Ez az egyik legújabb profil, nyitunk a külföldi hallgatók felé is, hiszen ők is itt vannak ideiglenesen, mint a magyar nyelvű hallgatók, s talán még elveszettebben becsöppentek ide Magyarországra s megpróbálnak itt érvényesülni.

T. G.: Van még egy eszköz, a grafológia Mónika kezében. Nem az egyházhoz mennek közvetlenül, hanem elmegy a maga kérdésével és kíváncsiságával, s ott már ismét létrejött egy találkozás. A kapcsolat létrejötté után az út pedig sokfelé ágazhat. De van egy új kapcsolat, ami elindíthat valamit. A tapasztalat az, hogy nagyon nagy a nyitottság és a kíváncsiság, azonban sok a félsz az első lépés megtételére az egyházzal való kapcsolat tekintetében. S a grafológia jó első lépés lehet ebben a folyamatban.

A. Á. J.: *Mennyiben befolyásolja a mindennapi munkát, hogy egy változó közegben történik? Hiszen az egyetemista korosztály itt tölt x*

évet, aztán tovább megy. Kell-e folyamatosan újraépíteni a Lelkészséget?

T. G.: Jellegzetessége ennek a közösségnek, hogy átmeneti. A fiatalok ide belépnek, itt vannak néhány évet, aztán kilépnek. Ez az, amit tudomásul kell venni azoknak, akik itt szolgálnak. Mi az ittlétük alatt segítjük őket. Illetve még egy dolog lényeges, hogy ebben a lelkészségben nemcsak római katolikus és evangélikus lelkipásztor szolgál köztünk, hanem van görög katolikus és református is. Nyitottak vagyunk ebben az ökumenizmusban a fiatalabb egyházak felé is, ők is megjelenhetnek közöttünk, ha van rá igény. Más szemlélettel kell hozzáállni. Ennek érdekében azt tervezzük, hogy a belépő hallgatókkal már a beiratkozáskor megismertetjük a lelkészséget, hogy úgy érkezzenek ide, hogy már tudják, hogy mi itt vagyunk és várjuk őket szeretettel. S így nem lesz probléma a folyamatosan változó résztvevői kör. Azt pedig tudomásul kell vennünk, hogy változnak az igények, más a mentalitása a fiataloknak négy-öt évente.

T. M.: Más, mint a gyülekezeti pásztori munka, mert itt nem úgy van, hogy megkereszteled és végigkíséred az életszakaszain. Ez tőlünk sokkal nagyobb rugalmas-

ságot követel, a kötődéseket lazábban kell megélnünk, s nem kudarcként átélni azt, hogy ha a következő négy évben mondjuk kevesebb hallgató jelenik meg, mint előzőleg, hanem örülni annak, aki ott van és jelen van.

T. G.: Vagy más jellegű programokkal kell felkelteni az érdeklődésüket, de nagyon nagy segítség, hogy idővel maguk a fiatalok válnak kortárssegítőkké. Aktívan részt tudnak vállalni a munkánkban, hiszen ők sokkal közelebb állnak egymáshoz, a korosztályi kérdésekhez, problémákhoz, életérzésekhez. Itt most egy nagyon jó kis csapat van, nyitottak, elkötelezettek, befogadóak, szolgálatkészek, idejüket áldozzák a közösségért. Például megszervezték maguknak, hogy minden reggel legyen egy kis elcsendesedésre idő, s nem kell hozzá, hogy jelen legyenek a lelkészek, csinálják, szeretettel.

A. Á. J.: *Ha már beszéltünk a programokról, arra lennék kíváncsi, hogy a négy felekezet külön-külön szervezi-e a közösségi életet és a programkavalkádot, vagy pedig mindent közösen valósítanak meg?*

S. M.: Amit itt végzünk, annak a túlnyomó része teljesen együtt végezhető, és nagyon szépen együtt is megy minden. Bármilyen olyan jellegű eseményünk van, amiben tehetjük, hogy együtt vagyunk, akkor együtt tesszük azt.

T. G.: Igen, s a fiatalok körében is ez az igény, mert ők nem foglalkoznak azzal, hogy kinek milyen a vallása, hogyha Krisztust keresik, és a Krisztussal való közösségük megvan, akkor nem érdekli őket, hogy milyen lelkész fog jönni, mert azt mondják, hogy a Bibliánk egy, így a közösségünk is egy. A sajtóságok tekintetében viszont nem baj, hogy egy-egy alkalommal különvölünk, de ez nem a szétválásunkat jelenti, hanem azt hogy alapvetően egyek vagyunk, s a sajátosságainkat megpróbáljuk őrizni, továbbvinni.

Mise

Életkép

A. Á. J.: *Milyen az egyetememmel való együttműködés?*

T. G.: Nagyon gördülékeny, az egyetem teljesen befogadta az ökümenikus lelkészséget. Nyitottak és folyamatosan azt üzenik, hogy gyertek, segítünk, támogatunk. Ez megnyilvánul például abban, hogy van külön lelkészségi iroda, közösségi tér, amit az egyetem gyakorlatilag fenntart. De ezen túl bármilyen közösségi program esetén is térítésmentesen tudjuk használni a termeket. Az egyházak finanszírozzák a munkatársakat. Ebben már rögtön az elején megállapodtak, mert nem szerették volna, ha teljesen az egyetemet terhelné minden költség. Mondhatjuk, hogy egy gördülékeny kapcsolat és nagyon jó légkör vesz minket körül. Az oktatók felé szeretnénk még jobban nyitni, hiszen nekik is vannak problémáik, nehézségeik, amiket jó lenne megbeszélni.

A. Á. J.: *Kik lehetnek a tagok? Van-e kimondott tagsága a Lelkészségnek?*

T. G.: Nincs tagság, ez egy nyitott folyamat, ahová bárki bekapcsolódhat, akár egy alkalomra is, vagy akár többre is. Vállalhat feladatot is, ha elhívást érez arra, hogy tegyen a közösségért, mert

nem a tagság létszáma, a statisztika motivál minket. Mi Jézus után 1%-os kulccsal dolgozunk, mert ő azt mondta, hogy ha megvan a 99%, és csak az az egy százalék hiányzik, akkor az ér annyit, hogy utánamenjünk, megkeressük, mellette legyünk, pásztorai legyünk. Tehát ezért is mondták azt, hogyha egy valakinek is emberévé tudunk lenni, akkor már nem volt hiába. Nem az indikátor a küldetésünk.

T. M.: Folyamatosan kelnek ki a tojásból a fiókák, és mi repülni tanítjuk őket. Ez egy átmeneti fészek, ahol megtanulnak szállni Isten egén. A sas úgy tanítja repülni a fiókáit, hogy az anyamadár kilökdösi a fészekből a fiókákat, az apamadár

pedig ott köröz, hogyha valamit nem jól csinálnak, akkor alájuk megy, és segít nekik. S valahol nekünk is ezt kell csinálnunk, hogyha jön újabb és újabb fészekalj, és mindegyik tojásból másféle fióka fog kikelni, akkor nekünk mindenkit meg kell tanítanunk repülni.

T. G.: A mostani szimbólumunk egy hajó, ami ott van az élet vizén. Egy korábbi szimbólum pedig egy fészek volt, mivel mi gyakorlatilag egy fészek vagyunk, ahol valakik kikelnek és elindulnak.

A. Á. J.: *Mi a személyes hitvallásuk/filozófiájuk, ami mentén a mindennapi hitéleti munkát segíti?*

T. G.: Nekem személyesen, mivel sokat mozogtunk egyik helyről a másikra, megkellett tanulnom, hogy ha most itt vagyok, és csak egyetlen nap áll rendelkezésemre, akkor azt az egy napot is úgy kell elvégeznem, mintha az örökké valóságig itt kellene töltenem az időmet. Nekem valahol ez határozza meg a mindennapi munkámat, életfelfogásomat: megpróbálni minden napot úgy végig csinálni, hogy ha majd a „Mester” szemébe kell, hogy nézzek, ne kelljen pironkodnom, hogy *hát ezt jól elszúrta d fiam*.

A másik, ami rendkívül fontos számomra az a hitelesség. Köztudott, hogy amikor egy gyermeket nevelünk, akkor mindig a legjobb és a legőszintébb visszajelzés a

Fészek est

Zenei est

gyermek visszajelzése, mert ha ők bármi hiteltelenséget látnak, arra azonnal reagálnak.

A mai fiatalok számára nagyon fontos, hogy nem szabad képmutatónak lennünk velük szemben, s nem beszélünk kell arról, hogy milyen is az a szent és tökéletes élet, hanem példaként, embereként kell jelen lennünk, olyan életet kell élnünk, mely tükrözi a szentség utáni vágyunkat és jóra való törekvésünket tudomásul véve, de nem elfogadva gyarlóságainkat, hiszen mi is emberek vagyunk.

T. M.: Ha emberként, ha anyaként, ha szülőként tudnak tisztelni, akkor tisztelni fognak lelkipásztorként is. Életem hátralévő részét sehogy máshogy nem szeretném eltölteni csak Krisztus embereként.

A. Á. J.: *Van-e a lelkési hivatálnak társadalmi felzárkóztató programja? Dolgozik-e hátrányos helyzetű csoportokkal? S ha igen, hogyan nyilvánul meg, milyen eszközök és lehetőségek segítségével zajlik? S ha nem, tervezi-e ilyen folyamat indítását?*

T. G.: Mindig voltak próbálkozások: például a szeretet közvetítése, az adománygyűjtés. A szociális érzékenység akkor mutatkozik meg igazán, amikor találkozunk az em-

berrel, és ő elég közel enged magához, s megláthatjuk az elesettségét. Azonban nagyobb programokban még nem vettünk részt. Tervben van. Beszélgettünk arról, hogy jó lenne egy ruhakölcsönző, az ösztöndíj lehetőségeket összegyűjteni, mentorprogramot indítani. De ez egyrészt emberi kapacitás kérdése, másrészt

pedig élnünk kell a mai lehetőségekkel, s nem utolsó sorban, arról sem szabad megfeledkezni, hogy a felzárkóztatás szinte egy külön szakma.

A. Á. J.: *Mi az Ökumenikus lelkészség 5 vagy akár 20 éves távlati célja, tervei: milyen kihívások állnak előtte a jövőben?*

S. M.: Öt, tíz vagy húsz év, nem tudom, hogy mennyi idő lesz, de remélem minél kevesebb, de nagyon szép lenne, ha lenne egy kapcsolánk.

T. G.: Ezt én is támogatom. S a szemem előtt egy olyan közösségi hely jelenik meg, ha a jövőre gondolok, ami kifejezetten arról szól, hogy ez nyitva van előttetek, bejöhetnek csak imádkozni, vagy beszélgetni, vagy bármi másra. Mert egy ilyen helyre egyre inkább szükség van a közösségnek. A másik álmom pedig, hogy eljussunk addig, hogy az egyházaink felhatalmazásával, elfogadásával ökumenikus közös istentiszteletek, közös alkalmak lehessenek.

SKUBLICS MÁTÉ Budapesten született, majd Az USA-ba került, ahol 2009-ben szentelték pappá, s lelkipásztori gyakorlatát a csendes-óceáni szigetvilágban töltötte. Négy évig szolgált káplánként a Newark-Szent Benedek templomban, majd 2013-tól missziós papként lelkipásztor volt egy miskolci közösségben. 2015-től dolgozik a Miskolci Ökumenikus Egyetemi Lelkészségen is, mint egyetemi lelkész. Még most is a Newark-i Főegyházmegyéhez tartozik, Magyarországon missziós szolgálatot lát el.

TARACKÖZINÉ NEMES MÓNIKA református lelkész 1998-ban fejezte be teológiai tanulmányait a Sárospataki Református Teológiai Akadémián. Itt kötött házasságot, s alapított családot, mely 2012-re kilenc főre bővült. 2001-ben szentelték lelkipásztorrá. Gyermekei születése után, a velük otthon töltött időszakban igyekezett továbbképezni magát, készülve az aktív szolgálati időre. Így pasztorálpszichológusi, illetve grafológusi végzettséget szerzett. Szolgált az anyaországban (Erdőbénye, Sima, Szegilong, Miskolc-Tetemvár) és Kárpátalján (Beregszász, Asztély, Munkács) hite, tudása és szeretete teljességéből. 2017 októbertől a Miskolci Egyetem református lelkipásztora.

TARACKÖZI GERZSON református lelkész 1997-ben fejezte be tanulmányait a Sárospataki Református Teológiai Akadémián, s segédlelkési éveket Erdőbénye, Sima, Szegilong gyülekezeteiben töltötte. 1998-ban hazahívtak Kárpátaljára, Beregszászra, ahol még abban az esztendőben lelkipásztorrá szentelték. 2003-2010 között Miskolcon a Tiszánineni Református Egyházkerület Missziói Központjának vezetésével és szervezésével bízták meg. Ez idő alatt az Avas-déli Református Egyházközség pásztorja is volt két esztendőig. 2010-től újra Kárpátalján, Munkácson szolgált. Idén októbertől a Miskolci Egyetem kinevezett református egyetemi lelkésze.

ANTAL ÁGNES a közművelődéshez közel végezte munkáját eddig is, mint a hazai ifjúságügy egyik aktív formálója: ifjúságcsapatai ernyőszervezetek tagjaként számtalan projektben vett részt, melyek egyik kiemelt célja a közösségszervezés és közösségfejlesztés volt. A Szakma az Ifjúságért Akadémia egyik főszerzője, az *Ifjúságcsapatai Kalendárium* és az *Ifjúságügy – Módszertár* című szakmódszertani kiadványok társszerzője. 2017 szeptembere óta dolgozik az NMI Művelődési Intézet Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Irodájában módszertani referensként.